

ת"פ 34683/10/15 - משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נגד נ ל

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 34683-10-15 משטרת ישראל תביעות- שלוחת
רמלה נ' ל

בפני כב' השופט ד"ר עמי קובו, סגן הנשיאה
בעניין: משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה

המאשימה

נגד

נ ל

הנאשם

ב"כ המאשימה: עוה"ד מאור לונדנר ועמוס כהן

ב"כ הנאשם: עו"ד יוסי בוקר

גזר דין ללא הרשעה

רקע

1. הנאשם הורשע בהתאם להודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן בעבירת **תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש**, לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "החוק").
2. על-פי המתואר בעובדות כתב האישום המתוקן, בתאריך 1.8.15 תקף הנאשם את המתלוננת שהיתה באותה עת חברתו, בכך **שסטר פעמיים בפניה, דחף אותה על המיטה עליה ישבה, משך בידה כשירדה במדרגות והוציאה לחדר המדרגות. בחדר המדרגות חנק אותה בצווארה, היכה אותה פעמיים ביד ימין, הכה אותה בעורף וקרע שרשרת שענדה על צווארה. כתוצאה מכך נגרמו למתלוננת סימנים אדומים בצוואר, באוזן ובכתף ימין.**
3. הצדדים הגיעו להסדר דיוני, לפיו הנאשם הודה והורשע בכתב האישום המתוקן ונשלח לקבלת תסקיר שירות מבחן. לבקשת ההגנה, בחן שירות המבחן גם את אפשרות ביטול הרשעתו.

תסקיר שירות המבחן

4. על פי תסקיר שירות המבחן, הנאשם כבן 23, רווק, סיים 12 שנות לימוד, בעל תעודת בגרות מלאה וכן שירת שירות צבאי מלא במהלכו קיבל תעודות הצטיינות. הנאשם עובד כאחראי משמרת בבית קפה בנתב"ג מזה 4 שנים לשביעות רצון מעבדו. בשנת 2013 עבר תאונה במהלכה נפגע בעמוד השדרה והוכר כבעל נכות ומקבל גמלה זמנית מביטוח לאומי. הנאשם הכיר את המתלוננת במקום עבודתו והשניים ניהלו מערכת יחסית במשך שנה ושלושה חודשים. לאחר 8 חודשים חלה הידרדרות במערכת היחסים שבאה לידי ביטוי בתחושות תסכול וקנאה הדדית. במהלך היוכחים ביניהם התקשה הנאשם להרפות, ולעיתים נהג באופן אובססיבי כדי להשיג את מבוקשו. שירות המבחן התרשם מדפוס קנאה וקושי בנפרדות של הנאשם מהמתלוננת. בהתייחסו לעבירה, תיאר הנאשם ברקע תקופה של

התרחקות ביניהם וגילוי על מערכת יחסים זוגית אחרת שניהלה המתלוננת. לדבריו, התקשה לווסת את רגשותיו וכעסיו והתנהג כלפיה באלימות. הנאשם תיאר בצמצום את הפגיעה במתלוננת ושלל התנהגות אלימה מעבר למקרה המתואר. עם זאת, הביע חרטה וצער על מעשיו. שירות המבחן התרשם כי לצד לקיחת אחריות על מעשיו ישנה נטייה להתייחסות מצמצמת וקורבנית מצידו של הנאשם, תוך קושי לבחון באופן ביקורתי את התנהלותו הבעייתית. בשיחה עם המתלוננת עולה כי מערכת היחסים ביניהם היתה מאופיינת בקנאה ורכושנות של הנאשם כלפיה, כמו גם באלימות מילולית וקשיו להרפות ממנה. הנאשם הביע נכונות להליך טיפולי והופנה למרכז למניעת אלימות במשפחה. כיום נמצא בראשיתו של הליך טיפולי. שירות המבחן התרשם מנאשם צעיר המתנהל באופן מסודר ואחראי בחייו ומגלה יציבות במסגרות חייו. לאור השתלבותו של הנאשם בטיפול וכן הנכונות והמוטיבציה להעמיק בו, המליץ שירות המבחן להשית על הנאשם צו מבחן וצו של"צ. כמו כן, נוכח העובדה שהנאשם החל ללמוד במכינה למשפטים וכן נוכח העובדה כי אם יורשע יפוטר ממקום עבודתו המליץ שירות המבחן להימנע מהרשעתו.

ראיות לעונש

5. ת/1 - תצהיר המתלוננת ממנו עולה כי לאחר האירוע התקשתה לישון. האירוע פגע בביטחונה ושיבש את חייה. מפחדת מהנאשם מאוד. שניהם עובדים בנתב"ג וכאשר נתקלת בו מפחדת שמשהו יקרה. מרגישה פגועה ושאובדה את האמון שהיה לה באנשים.
6. עדות המתלוננת - תיארה את האירוע בכתב האישום ומסרה כי זמן רב לאחר מכן התקשתה לתפקד, דיברה עם פסיכולוגית. עזבה את מקום העבודה והחלה ללמוד בשנקר.
7. ת/2 - תמונות המתעדות את סימני החבלות שנגרמו למתלוננת.
8. נ/1 - תמונת הנאשם והמתלוננת.
9. נ/2 - אסופת מסמכים ובהם תעודת הצטיינות שניתנה לנאשם במסגרת שירותו הצבאי; תלושי שכר; תעודת סטודנט ואישור המכללה שערי מדע ומשפט, לפיה הנאשם הינו סטודנט למשפטים; מסמכים ממעבידיו של הנאשם מהם עולה כי הוא עובד לשביעות רצונם; מסמך מהמעביד לפיו בשל אופי מקום העבודה ולאור שיקולי ודרישות החברה לא מן הנמנע כי אם יורשע הנאשם תיבחן ותישקל בכובד ראש האפשרות לסיום העסקתו בחברה.

טיעוני הצדדים

10. לטענת ב"כ המאשימה, עוה"ד מאור לונדנר ועמוס כהן, הנאשם הורשע בתקיפת המתלוננת שהיתה בת זוגו באותה עת. כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמו למתלוננת חבלות וכן נקרעה שרשרת שענדה לצווארה. הערך החברתי שנפגע הינו שלמות גופה של המתלוננת. מתסקיר שירות המבחן בעניינו עולים אובססיביות של הנאשם כלפי המתלוננת וקשיים בוויסות דחפים. הנאשם אינו עומד בקריטריונים שנקבעו בהלכת כתב בכל הנוגע לאי הרשעה. הרשעה בתיק זה לא תביא לפגיעה קונקרטיית ולא תמנע ממנו מלהמשיך ולעבוד בעבודות מהסוג שבהן עובד כיום. לא ניתן להעדיף את האינטרס של הנאשם אל מול הפגיעה שחוותה המתלוננת. מתחם העונש הינו החל ממאסר קצר ועד ל- 18 חודשי מאסר. המתלוננת תיארה בתצהיר (נ/1) וכן בדברים שמסרה בעדותה בעל פה את הקשיים בתפקודה מאז האירוע ואת הסייטים וההשפלה שחוותה. לפיכך, עתרו ב"כ המאשימה להשית

על הנאשם מאסר בפועל לצד מאסר על תנאי ופיצוי למתלוננת.

11. לטענת ב"כ הנאשם, עו"ד יוסי בוקר, הנאשם כבן 23, בגיר צעיר, עובד בתוך נתב"ג ומשמש שם כאחראי משמרת משנת 2012. הנאשם נדרש לסיווג בטחוני כדי להיכנס ולעבוד שם. הנאשם סיים 12 שנות לימוד, שירת שירות צבאי וכיום סטודנט למשפטים. אין לחובתו הרשעות קודמות או תיקים פתוחים. מדובר היה באירוע שלא קדם לו תכנון, המתלוננת לא נזקקה לטיפול רפואי בעקבותיו. הנאשם הביע חרטה וצער על מעשיו, הודה וחסך זמן שיפוטי יקר. הנאשם עומד במבחני הלכת כתב, שכן אם הרשעתו של הנאשם תיוותר הוא יאבד את מקום עבודתו, ועל כן יש מקום לבטל את ההרשעה. לפיכך עתר ב"כ הנאשם לאמץ את המלצת שירות המבחן ולבטל את הרשעתו של הנאשם.

ביטול הרשעה - דיון

12. הימנעות מהרשעה, מהווה חריג לכלל לפיו מקום שהוכחה אשמתו של אדם, יש להרשיעו בדיון. הרשעתו של מי שעבר עבירה פלילית מהווה תוצאה מתבקשת של הוכחת האשמה הפלילית ונועדה להעביר מסר של הרתעת היחיד והרבים, ולשוות למעשה העבירה תווית של מעשה פסול בעיני החברה, שגמול עונשי בצדו. חרף הכלל האמור, המשפט מניח, כי במורכבות החיים האנושיים, עשויים להיווצר מצבים קיצוניים אשר אינם מתאימים להחלת הכלל המחייב הרשעה פלילית בעקבות הוכחת אשמה. במצבים חריגים מיוחדים ויוצאי דופן, כאשר עלול להיווצר פער בלתי נסבל בין עוצמת פגיעתה של ההרשעה הפלילית בנאשם האינדיבידואלי לבין תועלתה של ההרשעה לאינטרס הציבורי-חברתי הכללי, קיימת אפשרות כי חרף אשמתו של הנאשם, הוא לא יורשע בדיון (ע"פ 9893/06 **לאופר נ' מדינת ישראל** (31.12.07)).

13. בע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(3) 337 (1997) נקבע כי הימנעות מהרשעה אפשרית בהצטבר שני גורמים מרכזיים: ראשית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים, ושנית על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם.

14. יישום המבחנים האמורים בדבר אי הרשעת הנאשם למקרה דנן, מעלה כי ניתן להסתפק באי הרשעת הנאשם בדיון בהתאם להמלצת שירות המבחן.

15. באשר לסוג העבירה ונסיבותיה, מנסיבות תיק זה עולה כי מדובר במקרה בודד וחד פעמי בו נהג הנאשם באלימות כלפי המתלוננת. המדובר באירוע שארע על רקע בעיות שהתגלו ביניהם במסגרת מערכת יחסים זוגית שניהלו. הגם שמדובר בעבירה חמורה אשר נושאת בחובה אלמנט של פגיעה והשפלה למתלוננת, הרי שלא ניתן לקבוע כי מדובר בעבירה שרף חומרתה אינו מאפשר לוותר בנסיבות המקרה על הרשעה. מה גם שמדיניות הענישה בעבירות דומות נע ברובו סביב עונשים צופים פני עתיד ושירות לתועלת הציבור ובמקרים לא מעטים אף בוטלה ההרשעה (ראו בין היתר ת"פ (ק"ג) 21772-05-11 **מדינת ישראל נ' יוסף בלנסי** (29.4.15), ת"פ (י-ם) 14730-03-14 **מדינת ישראל נ' פלוני** (14.2.16); ת"פ (רח') 45094-10-13 **מדינת ישראל נ' פלוני** (28.12.15); ת"פ (ראשל"צ) 56272-05-14 **מדינת ישראל נ' פלוני** (18.1.16)).

לעניין חומרת העבירה מן הראוי להפנות גם לקביעות בית המשפט העליון בהקשר לעבירה של סיוע לסרסרות למעשי זנות, בע"פ 5446/15 **חנימוב נגד מדינת ישראל** (3.3.16).

16. נסיבות ביצוע העבירה המתוארות לעיל, כמו גם נסיבותיו של הנאשם שהינו צעיר נורמטיבי, יליד 1993, סיים 12 שנות לימוד, ושירת שירות צבאי מלא ואף זכה לתעודת הצטיינות על שירותו, המשתייך לקבוצת "הבגירים-צעירים", לגביהם ישנה חשיבות גדולה עוד יותר בכל הנוגע לצורך לשיקום, אשר ביצוע העבירה הינו חריג לאורח חייו ואינו מאפיין את התנהלותו, וכאשר הנאשם הודה באשמה, נטל אחריות למעשיו והחל בהליך טיפולי, מביאים למסקנה כי ניתן להימנע מהרשעתו בדין, וזאת מבלי לפגוע בשיקולי הענישה האחרים. לעניין אי הרשעת בגירים צעירים מן הראוי להפנות לעפ"ג (מח' מרכז-לוד) 14167-10-15 **אלמנאו נ' מדינת ישראל** (9.2.17), וכן לעפ"ג (מח' מרכז-לוד) 30661-12-15 **חטיב נ' מדינת ישראל** (17.4.16).

17. גם באשר לדרישה בדבר הוכחת פגיעה קונקרטיה בשיקומו של הנאשם, סבורני כי נוכח גילו הצעיר של הנאשם, העובדה כי הוא עובד מזה 4 שנים בתוך נמל התעופה בן גוריון כאחראי משמרת ועל פי נהלי החברה בה הוא מועסק, הרשעתו בדין ככל הנראה תביע לפיטוריו (נ/2), כמו גם העובדה כי כיום הנאשם הינו סטודנט למשפטים ועתיד להיות עורך דין, נראה כי הרשעה בפלילים עלולה לחסום את דרכו ולפגוע פגיעה בלתי מידתית בהמשך העסקתו בעתיד.

18. לפיכך, באיזון בין השיקולים השונים סבורני כי יש מקום לאמץ את המלצת שירות המבחן ולהימנע מהרשעת הנאשם. עם זאת, מן הראוי להטיל על הנאשם צו של"צ בהיקף משמעותי יותר מזה שעליו המליץ שירות המבחן וזאת לצד פיצוי משמעותי למתלוננת, נוכח הפגיעה המשמעותית שמגרמה לה.

סוף דבר

19. אשר על כן אני מורה כדלקמן:
- א. הרשעת הנאשם מבוטלת וההליך מסתיים באי הרשעה תוך קביעה שהנאשם ביצע את העבירה המיוחסת לו.
  - ב. צו של"צ בהיקף של 300 שעות לפי תוכנית שגיבש שירות המבחן.
  - ג. צו מבחן למשך שנה.
  - ד. פיצוי למתלוננת בסך 3,000 ₪. הפיצוי יופקד בשלושה תשלומים חודשיים שווים החל מיום 1.4.17 ויועבר למתלוננת על פי פרטים שתמסור המאשימה.

הנאשם מוזהר כי אם לא יבצע את צו השל"צ או את צו המבחן כנדרש, ניתן יהיה להפקיעם, להרשיעו בדין ולגזור את דינו.

אני מורה על עיכוב ביצוע תחילת השל"צ למשך 45 ימים.

זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי תוך 45 ימים.

ניתן היום, כ"ד שבט תשע"ז, 20 פברואר 2017, בנוכחות הצדדים.

